

τὴν ψυχὴν ἀπλοῦς». Συνών. σκέτιος. β) Κατὰ μετριο-
τέραν ἑκφρασιν, εὐήθης, ἀνόητος κοιν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ.
ἀρχ. Ἰσοκρ. 2,46 «ἀπλοῦς ἡγοῦνται τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας».
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλάκωτος 3. 2) Ὁ καθ' ἑαυτὸν ἢ κατὰ ἓνα
τινὰ τρόπον ὑπάρχων, ὁ μὴ σύνθετος, ὁ μὴ ποικίλος ἢ ἐπι-
τετηδευμένος κοιν.: Ἀπλὰ λόγια (εἰλικρινὴς ὁμιλία. Πβ. ἀρχ.
Πλάτ. Κρατ. 405 C «κατὰ δὲ τὴν μαντικὴν τὸ ἀληθές τε καὶ
τὸ ἀπλοῦν (ταῦτόν γάρ ἐστιν)» καὶ Αἰσχύλ. Ἀπόσπ. 173 «ἀπλῶ
γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη»). Στοιχεῖα ἀπλᾶ (τὰ συνήθη τυπο-
γραφικὰ στοιχεῖα, τὰ ἄλλως καλούμενα Didot). Ἀπλὸ παννὶ
(κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ δίμιτρο) Ἰκαρ. Ἀπλὲς σεμ-
πρίες (εἶδος μισθώσεως ἀγρῶν ἄνευ συμβολαιογραφικῆς
πράξεως) Ζάκ. || Φρ. Ἀπλὸ μία (εἶδος παιγνιδίου δι' ἐλα-
στικῆς σφαίρας, καθ' ὃ συλλαμβάνει τις αὐτὴν μετὰ ἓνα,
δύο καὶ ἐξῆς μέχρι δεκαπέντε παλμῶν. Διὰ τῆς φρ. ταύτης
δηλοῦται ἢ μετὰ ἓνα παλμὸν σύλληψις τῆς σφαίρας κατ' ἀντι-
διαστολὴν πρὸς τὸ διπλό, τριπλό κλπ. καὶ τὸ παιγνίδιον
αὐτό) Ἐλευσ. κ. ἀ. Συνών. σκέτιος. β) Ἐπὶ κλωστής,
σχοινίου κτ., ἀπλοῦς, μόνος, ἄνευ ἐτέρου Α. Ρουμελ. (Φιλιπ-
πούπ.) Κρήτ.: Ἀπλῇ κλωστή Φιλιπούπ. Ἀπλὸ σκοινὶ Κρήτ.
Συνών. μονός. 3) Ἀπλωτός, ἀβαθὴς Κέρκ. Κεφαλλ.:
Ἀπλὸν πιάττο Κεφαλλ. Καλάθι ἀπλὸν Κέρκ. || Φρ. Ἀπλὸ στόμα
(τὸ ἀνοικτόν, τὸ αὐθαδὲς) αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ.
Χρον. Μορ. Η στ. 1740 (ἐκδ. JSchmitt) «κ' εἶδαν τὸν τόπον
ἔμνοστον, ἀπλύν, χαριτωμένον» καὶ 6603 «διὰ τὸ ἓν ἀπλὺς
ὁ τόπος». 4) Τὸ θηλ. ὡς οὐς., πρυμνήσιος κάλως συνδέων
ἐκάτερον ἄκρον τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ μετὰ τῆς πρύμνης
ἐν σχήματι τριγώνου, ἢ ὑπέρα Βιθυν. Δαρδαν. Θράκ.
(Μάδυτ.) Μύκ. Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. Προπ. (Κύζ.)
Σάμ. Σύμ.: Νά 'ναι φέρεμα ἡ-ῖ-ἀπλῇ Μύκ.

ἀπλοσυκωτία ἡ, ἀμάρτ. ἀπλυσ'κωτία Πελοπν. (Μάν.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τοῦ οὐς. συκώτι.
Ἀδιαφορία, ἀπάθεια (διὰ τὴν σημ. πβ. ἀπλόκαρος):
Ἡ δεῖνα ἔχει ἀπλυσ'κωτία, δὲν τήνε μέλει γιὰ τίποτε.

ἀπλότῃ ἡ, Κάμπ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. κ. ἀ. ἀπλότῃ
Πόντ. (Κερασ.) ἀπλότῃ Πόντ. (Κερασ.)
Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀπλότης.

1) Ἀπλότης, ἀφέλεια Κάμπ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ.
κ. ἀ.: Ἄσμ.
Τρεῖς κόρες φιλονικοῦσι | καὶ κριτὴν των μὲ καλοῦσι
νὰ τοῖς κρίνω μὲ ἀπλότῃ | ποῖα 'ς τὰ κάλλη νά 'ν' ἡ πρώτη
Κάμπ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. 1, 4, 3 «ἐκ
τῆς πολυλογίας οὐ θράσος διεφαίνετο, ἀλλ' ἀπλότης καὶ
φιλοσοργία». 2) Ἀπλοϊκότης, εὐήθεια Πόντ. (Κερασ.)

ἀπλοτοπιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀπλουτοπιὰ Ἰμβρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπλότοπος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τῶν
οὐς. ἄπλα καὶ τόπος.
Εὐρεῖα ἑκτασις γῆς, οἰκοπέδου, αὐλῆς κττ. εὐρυχωρία.
Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἄπλα 2.

ἀπλούμιστος ἐπίθ. Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) Ρόδ.
κ. ἀ. ἀπλούμ'στους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπλούμιστος Πελοπν.
(Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. πλουμιστός.
Ὁ μὴ διὰ ποικιλμάτων κεκοσμημένος, ἀποϊκίλτος:
Τὸν φακιδόλ' τ' εἰν' ἀπλούμιστον ἀκόμα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών.
ἀκέντητος 2.

ἀπλούτσικος ἐπίθ. σύνθηθ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οὔτσικος.
Ὁ ὀλίγον τι ἀπλοῦς, καῖτως ἀφελής, οὐχὶ εὐφυής: Εἶναι
ἀπλούτσικος καὶ γελίζεται εὐκόλα.

ἀπλοφέρνω ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τοῦ ρ. φέρνω.

Εἶμαι ὀλίγον τι ἀπλοῦς, εἶμαι ὀλίγον ἀφελής: Δὲ μοῦ
φαίνεται πολὺ ἐξυπνος, σὰν νὰ ἀπλοφέρῃ. Συνών. ἀλαλο-
φέρνω, βλακοφέρνω, κουτοφέρνω, μωροφέρνω,
παλαβοφέρνω, τρελλοφέρνω.

ἀπλοχάρτι τό, Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τοῦ οὐς. χαρτί.

Χάρτης ἀπλοῦς, ἄσημος, ὁ μὴ ἔνσημος χάρτης: Γράφω
σὲ ἀπλοχάρτι.

ἀπλόχερα ἐπίρρ. Βρώτας ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 388
ἀπλόχιρα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλοχέρης. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐλευθερίως, πλουσιοπαρόχως ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τοὺς θησαυροὺς μου ἀπλόχερα σκορπίζω

κι ἀπ' τὸ παράθυρο πετῶ

Βρώτας ἐνθ' ἄν.

ἀπλοχερῆς ἡ, ἀπλοχερέα Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.)
ἀπλοχερὲ Δ. Κρήτ. ἀπλοχερέα Μέγαρ. ἀπλοχερῆς Θήρ.
Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Κύθν. Παξ. Πελοπν. (Λακεδ. Λακων.
Τριφυλ.) κ. ἀ. ἀπλοχερῶν Πελοπν. (Λακων.) ἀπλοχερῶν Σκυρ.
Ἰμβρ. ἀπλοσερῶν Μεγίστ. ἔπλοχερῶν Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.
Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Μαζαίικ. Σουδεν. Τριφυλ.) κ. ἀ.
ἔπλοχερῶν Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Μακεδ. (Ἀρν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπλόχερο καὶ τῆς καταλ. -εῖα.

1) Ὅσον δύναται νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ κοῖλον τῆς
ἐτέρας παλάμης, δράξ, ἐπὶ πράγματι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θήρ.
Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Μακεδ. (Ἀρν.) Μεγίστ.
Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Μαζαίικ. Μάν. Σουδεν.)
Σκυρ. κ. ἀ.: Ἐγὼ σοῦ 'πα νὰ μοῦ δώκῃς μὴν ἀπλοχερῶν καὶ
σὺ μοῦ 'δωκῇς μὲν χούφια Ἀργυράδ. Ρίξε ἀκόμα 'ς τὸ ζυμᾶρι
τρεις ἀπλοχερῶν ἀλεύρι Μάν. Μὴ 'πλοχερῶν ἀλάτι - ἀλεύρι
- γέννημα Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Μαζαίικ. Μὴ 'πλοχερῶν φακὴ
- 'οπερ' νὰ (κόλλυβα) Σουδεν. Μὴ 'πλοχερῶν ἀλεύρ' Ζαγόρ.
Μὴ ἀπλοχερῶν χόρτο Παξ. || Ἄσμ.

Χούφτις χούφτις ρίχνει τ' ἄσπρα, | 'πλοχερῶν τὰ παραγρόσια
Ἀρν. Συνών. ἀπλοχερίτσα, ἀπλόχερο 2. β) Ὅσον
δύναται νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ κοῖλον ἀμφοτέρων τῶν παλα-
μῶν ἡνωμένων Πελοπν. (Τριφυλ. Βούρβουρ.): Ρίξε μὴ
πλοχερῶν σ'τάρι 'ς τοῖς κόττες Τριφυλ. Συνών. ἀπλό-
χερο 3, διπλόχουφτα. γ) Αὐτὴ ἡ παλάμη ὡς προ-
τείνεται πρὸς εἰσδοχὴν πράγματός τινος Κεφαλλ.: Παρὰ
νὰ τὸν ἰδῶ πεθαμένονε, καλύτερα νὰ πέσουνε τὰ μάτια μου
'ς τὴν ἀπλοχερᾶ μου. Συνών. παλάμη. 2) Κτύπημα
διὰ τῆς παλάμης, ράπισμα Θράκ. (Αἰν.)

***ἀπλοχερέας** ἐπίθ. ἀπλοθερέας Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός, τοῦ οὐς. χέρι καὶ τῆς παραγω-
γικῆς καταλ. -εῖας.

Ὁ ἐπιθυμητὴς τῶν ἀλλοτρίων, κλέπτης. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀπλοχέρης 2.

ἀπλοχέρης ἐπίθ. Εὔβ. (Κονίστρ.) Θράκ. Κέρκ. (Ἀργυ-
ράδ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Μήλ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ. Βόθρ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Δημητσάν. Καλάβρυτ. Τρι-
φυλ.) Χίος ἀπλοχέρ'ς Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀπλοχέρ'ς Ἡπ.
(Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ.) Μακεδ. (Σισιάν.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἀπλοθέρης Πόντ. (Κερασ.)
ἀπλόχερος Ἀθῆν. Θήρ. Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τοῦ οὐς. χέρι.

1) Ὁ ἔχων τὴν χεῖρα ἀνοικτὴν, ὁ εὐκόλως παρέχων
τὰ ἑαυτοῦ, φιλόδορος, ἐλευθέριος, σπάταλος Εὔβ. (Κονίστρ.)
Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Σαρεκκλ.) Κεφαλλ.